

Som Agnar Mykle sa: For ingen steder går det så merkelig til som i verden.

Jeg satt fredelig og spiste middag i London, i hvert fall relativt fredelig, eller rettere sagt: I utgangspunktet var det fredelig. Stedet var The OXO Tower ved Themsens bredder, definitivt et av de mer fasjonable spisesteder i London. Til stede var Alan, Judith, Nina og Arne. Alan og Judith representerte et Londonsk agentbyrå, Nina representerte et stort norsk reisebyrå, og jeg spiste due og drakk sinnsykt dyr vin som jeg ikke skulle betale. Noen dager senere skjønte jeg at jeg hadde brukt middagen til å selge meg inn, men det var ikke meningen, det var faktisk ikke i min tanker. Og det er vel nettopp da man kan risikere å selge som best.

Det viste seg litt nede i en rødvin at Alan var musiker, og spilte i et London-band som het The Planets, et feiende bra live-band, godt kjent for Londonpublikumet. Det var da jeg begynte å synge. Og det utviklet seg raskt til en liten a capella-konsert ved firemannsbordet, så veldig liten var den forresten ikke, der Alan og Arne ga til beste toastemte utvalgte perler fra musikkhistorien. Dette var visst ikke så vanlig på The Oxo, for vi fikk en hel del oppmerksomhet. Det er vel heller ikke til å komme fra at Alan fikk vite litt om Pelle Parafin og diverse TV-serier. Praten kom også inn på The Cavern i Liverpool, og Alan lovet å ta meg med dit, og han sa også noe om å spille der, uten at jeg tok det høytidelig i det hele tatt.

Imidlertid, noen dager senere fikk jeg en mail, der det sto at Alan var ”deadly serious about The Caver Club”. Jeg var absolutt helt nødt til å komme dit og spille, og The Planets skulle backe meg. Noen uker senere fikk jeg en ny mail. Alan hadde fått meg inn på Cavern, og han hadde fått The Planets til å være backinband, vi skal spille lørdag 17. februar.